

Doodsvonnis

J.D. Barker bij Boekerij:

Horen, zien, zwijgen

Het vijfde meisje

Vergeef me

De beller op lijn 4

Augustus

Het spel

Met James Patterson:

De kustmoorden

Oorverdovend

Jeugdzonde

Doodsvonnis

J.D. Barker & James Patterson

Doodsvonnis

De kleinste stadjes verbergen de grootste geheimen

Vertaald door Martin Jansen in de Wal

ISBN 978-90-492-0534-8

ISBN 978-94-023-2478-5 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Confessions of the Dead*

Vertaling: Martin Jansen in de Wal

Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam

Omslagbeeld: © Trevillion Images

Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

De citaten van Dante zijn vertaald door Frans van Dooren (*De goddelijke komedie*, Ambo, Baarn, 1987)

© 2024 by James Patterson

© 2024 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Een opmerking vooraf: Mijn naam is ██████████ en ik ben adjunct-directeur en special agent in dienst van de ██████. Mij is opgedragen duidelijkheid te scheppen in de gebeurtenissen die hebben plaatsgevonden tussen 15-10-23 6.37 uur GMT-4 en 16-10-23 22.16 uur GMT-4 op 43.9792 NB, 71.1203 WL, een gebied dat hierna aangeduid zal worden als Hollows Bend, New Hampshire.

Dit is een voorlopig rapport. De zaak is nog niet afgerond. Ik stel me voor dat dit rapport en de info over de gebeurtenissen in de komende dagen en weken opgepikt zullen worden door mensen die beter gekwalificeerd zijn dan ik en ik hoop dat dit meer antwoorden zal opleveren dan ik op dit moment heb. Met dit in gedachten wil ik u wijzen op de onderstaande tekstregels, ooit geschreven door iemand die veel wijzer is dan ik.

*Op het midden van onze levensweg
bevond ik me in een donker woud,
omdat ik van de rechte weg was afgedwaald.*

Laat ik duidelijk zijn: ik weet niet in hoeverre deze uitspraak op ons van toepassing is. Als u naar antwoorden op de vele vragen zoekt, zult u die hierin niet vinden. Ik weet wel dat als u hierna blijft doorlezen, alles wat u meende te begrijpen op losse schroeven zal komen te staan en dat er, als u die keuze eenmaal hebt gemaakt, geen weg terug is.

1

DAGRAPPORT 16-10-2023 20.17 UUR GMT-4 TRANSCRIPTIE AUDIO/VIDEO-OPNAME

Sordello: [voor het rapport] Ik ben special agent Beatrice Sordello. We moeten nog vaststellen of quarantaine noodzakelijk is, dus tot het zo ver is bevind ik me in een zogenaamde Manfred-cel, een dubbel geïsoleerd vertrek dat het best omschreven kan worden als twee luchtdichte plexiglas kubussen die tegen elkaar aan staan. Beide kubussen hebben hun eigen atmosfeer en zuurstofvoorziening, die continu van een afstand worden gecontroleerd, niet alleen op luchtzuiverheid maar ook op onbekende pathogenen. Totdat we het groene licht krijgen blijf ik in mijn vertrek en de ondervraagde in het zijne. Iedereen die een van de vertrekkers binnengaat is gekleed in een wegwerperoverall en wordt streng op besmetting gecontroleerd, zowel bij het binnengaan als bij het verlaten van de vertrekkers. Het is belangrijk om te vermelden dat we tot nu toe geen sporen van besmettelijke stoffen in de lucht hebben aangetroffen. Wat we doen is strikt uit voorzorg. Ogenscheinlijk verkeert de ondervraagde in een goede gezondheid, afgezien van de lichte verwondingen – sneetjes en blauwe plekken – die inmiddels zijn behandeld. Ik ga nu overschakelen naar mijn tweede microfoon, zodat hij me kan horen.

[hoorbare klik]

Sordello: Uw naam, alstublieft.

Ondervraagde 1: Meen je dat? Je weet hoe ik heet.

Sordello: Voor het rapport.

Ondervraagde 1: Deputy Matthew Maro.

Sordello: Uw naam voluit, graag.

Maro: Deputy Virgil Matthew Maro, maar zo word ik nooit genoemd.

Sordello: Hoe wil je genoemd worden?

Maro: Zeg maar Matt.

Sordello: Matt. De vrouw die jouw vertrek is binnengekomen gaat nu een aantal sensoren op je bovenlichaam aanbrengen, op je borst, je rechterarm en je voorhoofd. Die stellen ons in staat niet alleen je vitale lichaamsfuncties maar ook je hersenactiviteit tijdens dit gesprek te monitoren. Vind je dat goed?

Maro: Wat, een soort leugendetector?

Sordello: Alleen ter observatie.

Maro: Oké, best. Als je denkt dat het helpt.

Sordello: Uitstekend. Ik zie de cijfers op de monitor. Dus de verbinding is goed. Voor het rapport, deputy Maro heeft in rust een hartslag van 102 per minuut en een bloeddruk van 132 over 81. Beide lijken wat aan de hoge kant, maar dat is begrijpelijk gezien de recente... gebeurtenissen. Het zuurstofgehalte van het bloed en de hersenactiviteit zijn normaal.

Maro: Je zei dat je special agent was, maar niet bij wie.

Sordello: Daar komen we straks op. Zal ik vragen of ze je een kalmerend middel geven?

Maro: Nee, dat is niet nodig. Ik probeer gewoon – je weet wel – te begrijpen wat er precies is gebeurd.

Sordello: Ik hoop dat ik je daarmee kan helpen.

Maro: Als je me per se wilt helpen, zeg dan tegen die mannen dat ze hun wapens laten zakken. Ik zal heus niks doen.

Sordello: Dat kan ik helaas niet doen. We moeten het voorgeschreven protocol volgen.

Maro: Hebben jullie een protocol voor dit soort dingen? Dus het is al eerder gebeurd?

Sordello: Je bloeddruk stijgt. Weet je zeker dat je geen licht kalmerend middel wilt?

Maro: Die wapens kan ik nog wel begrijpen. Maar wat doet die geestelijke hier?

Sordello: Ik zou graag willen dat je je concentreert, deputy. Ik weet niet hoeveel tijd we hebben. We moeten alles vastleggen zolang het nog kan.

Maro: Oké, oké.

Sordello: Vertel me het hele verhaal. Begin bij gisterochtend. Doe je best geen details weg te laten, ook al lijken ze niet belangrijk.

Maro: [geen reactie]

Sordello: Deputy?

Maro: Beginnen bij háár, bedoel je? Toen ik haar voor het eerst zag?

Sordello: [schakelt tweede microfoon uit – alleen hoorbaar voor wetenschappelijk medewerker] Kun je de hartslag dubbelchecken? Hij viel hier weg, ongeveer dertig seconden, en was toen weer terug.

[hoorbare klik – tweede microfoon weer ingeschakeld]

Sordello: Ja. Begin met haar.

2

MATT

Eerder

Het was zondagochtend vroeg en de laatste flarden ochtendnevel waren nog maar net opgelost, maar Hollows Bend, New Hampshire, was al tot leven gekomen. Twintig minuten geleden was er nog nergens een auto te zien geweest, maar nu reden ze bumper aan bumper door de straten. Het waren voor het merendeel toeristen, op weg naar huis na een weekend wandelen in de bergen, of fotograferen met dure camera's, om de beroemde bladeren van New England te vereeuwigen, die in de tweede week van oktober hun diepste rode en goudgele tint hadden aangenomen en talrijk genoeg waren om het groen van het gras aan het oog te onttrekken.

De Stairway Diner aan Main Street was de laatste tussenstop voor de vertrekkende toeristen. En die was ook het trefpunt voor de inwoners van de Bend, die er samenkwamen om de toeristen weer te zien vertrekken, zodat al om tien uur geen vrije plek in het eethuis meer te vinden was.

Deputy Matt Maro zat op zijn favoriete kruk aan het eind van de bar, met zijn rug tegen de muur, en keek naar Gabby Sanchez, die zich op haar gemakkelijke schoenen van de ene tafel naar de andere haastte. Met dampende borden balancerend op haar slanke onderarm bewoog ze zich soepel zwenkend, als met de geofende gratie van een balletdanseres, tussen de tafels door. Zelfs als er iemand klaagde, bleef de glimlach op haar gezicht. Matt benijdde haar om de eigenschap dat ze haar boosheid nooit liet blijken. Het was een van de vele redenen dat hij voor haar was gevallen.

Gabby zag dat hij naar haar zat te kijken, knipoogde naar hem, draaide zich met een flirterige heupbeweging om en liep naar de grote tafel in de hoek. Daaraan zat de hele familie Lockwood, acht personen in totaal, en

Gabby schonk extra aandacht aan Libby Lockwood, die onlangs vier was geworden en per se zelf wilde bestellen wat ze wilde eten.

Matt hoorde een grommend geluid, links van hem, dat werd gevolgd door rochelend gehoest, en hij draaide zich om op zijn kruk. De man die naast hem aan de bar zat zou voor een zombie kunnen doorgaan, ware het niet dat hij een bord roerei naar binnen zat te schrokken.

Roy Buxton – afgezien van deurwaarders en de nonnen van St. Mary’s noemde iedereen hem Buck – had in zijn goede jaren 65 kilo gewogen, maar die tijd lag ver achter hem. Zijn vette haar was achterovergekamd en het stonk als een vochtige kelder. Het vuil op zijn huid en zijn kleren was zo dik dat het er in plakken af zou vallen als het er niet door een laag zweet op zat vastgeplakt.

Tot vermaak van een stel toeristen had Matt hem iets na elf uur aange- troffen in Main Street, met een fles Jack Daniel’s in de ene hand en zijn schoenen in de andere, blootsvoets zigzaggend door de straat terwijl hij luidkeels met zichzelf ruziede over iets wat net zo goed de politiek als *Game of Thrones* zou kunnen zijn. Matt had Buck lopend meegenomen naar het kantoor van de sheriff en hem in de enige cel gezet, met een de- ken, een kussen en twee flessen water. Het was niet Bucks eerste nacht in de cel en Matt wist dat het ook niet de laatste zou zijn. De zogenaamde arrestatie was een plaatselijk ritueel geworden, net als het ontbijt in de Stairway de volgende ochtend, op kosten van de county.

‘Mag ik de ketchup?’ Buck hield zijn hand op maar keek Matt niet aan. Dat deed hij zelden.

Matt schoof de plastic fles naar hem toe.

Buck klapte de dop opzij, hield de fles met onvaste hand boven zijn bord en bedruppelde zowel de eieren als de frietjes en de bacon met ket- chup. Toen hij de fles weer op de bar zette, veel te dicht bij de rand, schoot Matts hand uit om te voorkomen dat die eraf viel. ‘Wanneer ben je voor het laatst bij een dokter geweest, Buck? Om eens naar jezelf te laten kij- ken?’

Buck nam een hap van zijn eieren. ‘Kunnen we het daar over een half uurtje over hebben? Bacon en goede raad verstaan elkaar niet; dan krijg ik last van winderigheid.’

‘Ik maak me gewoon zorgen om je.’

Buck boog naar links, tilde zijn ene bil van de kruk en liet een wind, zo hard dat diverse klanten in hun directe omgeving hun kant op keken. ‘Zie je nou wel, deputy? Dat krijg je ervan.’

Meneer Wheeler van de delicatessenwinkel, twee krukken verderop, zat hen met een grimas op zijn gezicht aan te staren. Matt wachtte even en zei tegen Buck: ‘Als je niet ophoudt met drinken, komt er een moment dat je lichaam het niet meer aankan.’

‘Ik hou nergens mee op. Ik voel me prima.’ Terwijl Buck het zei, droop het zweet uit zijn haar en liet strepen op zijn vuile voorhoofd achter.

‘Zo zie je er anders niet uit.’

Buck bracht zijn vork naar een frietje, prikte ernaast en probeerde het nog eens. ‘Ik ben gisteravond een streepje te ver gegaan, dat is alles. Ik zal het niet meer doen.’ Het lukte hem om het lange frietje op te prikken en hij bracht het zorgvuldig naar zijn mond. ‘Ik wil jou niet tot last zijn met mijn tekortkomingen, deputy.’

Matt nam een slok van zijn koffie. Ze hadden dit gesprek en allerlei variaties erop al ontelbare malen gevoerd. Ook sheriff Ellie Pritchett had vaak genoeg geprobeerd om hulp voor Buck te vinden, zonder succes, net zoals haar vader had gedaan toen hij nog sheriff was. Het beste wat ze hadden kunnen verzinnen was dat ze Buck simpele klusjes voor de stad lieten opknappen en hem daarvoor te betalen. Om hem bezig te houden. De waarheid was echter dat Matt nu negenentwintig jaar was en dat Buck al aan de drank was zo lang hij zich kon herinneren, en waarschijnlijk nog wel langer, maar dat betekende niet dat hij niet kon proberen om Buck nuchter te houden. ‘Weet je, ik ga vanavond barbecueën bij Gabby. Hamburgers, hotdogs, en een paar mooie steaks die ze zelf bij McKinnons heeft uitgezocht. Als ik jou nu eens kom ophalen en je naderhand weer thuisbreng? Dan heb je weer een goeie maaltijd in je lijf, en misschien kunnen we naar football op tv kijken. Met Gabby en haar dochter Riley ben ik daar in de minderheid. We kunnen best wat meer testosteron gebruiken.’

Buck verslikte zich bijna en nam een slok water. ‘Ik denk niet dat jouw vriendin iemand als ik over de vloer wil. Je kunt het beter eerst aan Gabby vragen.’

‘Wat kan hij beter aan mij vragen?’

Gabby was achter de bar verschenen, waar ze met haar ene hand het grote koffiezetapparaat bijvulde en met de andere een glas cola tapte uit de frisdrankautomaat.

‘Ik heb Buck uitgenodigd om vanavond te komen eten.’

Een lok bruin haar had zich losgemaakt uit Gabby’s paardenstaart en was over haar voorhoofd voor haar rechteroog gevallen. Ze blies het opzij en keek de oude man lachend aan. ‘Leuk. Je bent hartelijk welkom.’

‘Jullie zijn te goed voor me, jullie allebei.’ Buck at de laatste reep bacon op en veegde met de rug van zijn hand zijn mond af. ‘Als jullie me willen excuseren? Ik moet even naar het toilet.’

Hij liet zich van de barkruk glijden, stond een paar tellen te wankelen op zijn benen en slofte toen weg. Matt keek hem na en zag dat hij langs de toiletten liep en de deur naar de keuken aan het eind van de gang opende.

Gabby zag het ook. ‘Hij komt niet terug, hè?’

Matt schudde zijn hoofd. ‘Hij sluipt via de keuken naar buiten en loopt naar zijn huis op de berg.’

Gabby fronste haar wenkbrauwen. ‘Ik begrijp die man niet. Het moet zo’n eenzaam leven zijn.’

Matt pakte zijn vork en begon aan zijn eigen ontbijt. Hij had het koud laten worden. ‘Sommige mensen schijnen genoeg aan zichzelf te hebben, zeggen ze.’

‘Maar hij is altijd zo... hoe zeg je dat? Sombor?’ Gabby ging zachter praten en knikte naar de tafel helemaal achter in het café. ‘Ik hoorde Henry Wilburt tegen zijn vrouw zeggen dat als Buck probeert zichzelf het graf in te drinken, hij het nogal halfslachtig aanpakt. Toen zei zij dat iemand hem een pistool moest geven en tegen hem moest zeggen dat hij moest ophouden met die aanstellerij.’

Matt moest zich beheersen om zich niet met een ruk om te draaien en woedend naar het echtpaar te kijken. Henry Wilburts vrouw organiseerde de taartenverkoop om geld in te zamelen voor de basisschool, ze breide wollen sjaals voor de daklozen en was twee middagen per week vrijwilligster in de bibliotheek, waar ze de teruggebrachte boeken op hun plek zette. ‘Heeft Corine Wilburt dat echt gezegd?’

Gabby knikte. ‘Laat je niet misleiden door dat grijze haar. Die vrouw is *malvada*.’

Matt dacht even na. ‘Slecht?’

Gabby keek hem stralend aan. ‘Je hebt geoefend!’

Hij hield zijn duim en wijsvinger twee centimeter van elkaar. ‘*Un poquito*.’

Terwijl ze met elkaar in gesprek waren was Addie Gallagher naar hen toe komen lopen. Ze ging naast Matt staan en zette haar tas op de kruk waarop Buck had gezeten. ‘Wat geoefend?’

Door het plotselinge geluid van haar stem draaide Matt zich iets te snel om, klotste de koffie over de rand van zijn mok en morste hij die op zijn uniformhemd.

‘O jee, sorry! Ik wilde je niet aan het schrikken maken. Wacht...’

Addie trok een papieren servet uit de houder, doopte de hoek in Matts waterglas en begon de groter wordende vlek uit zijn hemd te poetsen. ‘Je moet het meteen doen, terwijl het nog vochtig is, anders krijg je het er nooit meer uit.’ Ze keek op naar Gabby. ‘Heb je witte azijn?’

Ze legde haar hand op Matts schouder en gaf er een kneepje in.

O nee, dacht Matt. Daar gaan we weer. Het laatste wat hij wilde was de dag beginnen met een potje ‘wie het verst kan pissen’ voor dames.

Op de middelbare school was Addie degene geweest die Matt had gebeld amper twintig minuten nadat hij zijn echte afspraakje thuis had gebracht. Addie en hij waren ‘vrienden met wat extra’s’ geweest. Bedmaatjes, beter gezegd. Ze dronken zich een stuk in hun kraag, gingen met elkaar naar bed en dat was alles. Toen Addie liet blijken dat ze meer van hem wilde, had hij er een punt achter gezet. En toen hij zichzelf erop betrapte dat hij haar nummer weer wilde bellen als hij een avond te veel had gedronken, had hij ook daar een punt achter gezet. Ze waren elkaar uit het oog verloren toen hij aan de Universiteit van New Hampshire ging studeren en zij ook haar eigen weg ging. Hij had eigenlijk nooit meer aan haar gedacht, totdat ze de afgelopen zomer weer in Hollows Bend was opgedoken, in de hoop de draad weer op te pakken. Matt had haar meteen duidelijk gemaakt dat hij nu met Gabby was en dat hun romance een afgedane zaak was. Addies terugkeer was wel de oorzaak geweest van de eerste echte ruzie die hij met Gabby had gehad, en de vonk voor de ruzies die daarop waren gevolgd. Matt had voor Gabby nooit iets geheimgehouden, maar misschien was dat een vergissing geweest, want soms was het beter iets niet te weten. Gabby’s relatie met haar laatste vriend was stukgelopen toen ze ontdekte dat hij haar bedroog, en als je die nare smaak eenmaal in je mond had, kreeg je die er niet zomaar uit.

Hoewel de glimlach op Gabby’s gezicht standhield, kon ze de kloppende ader op haar linkerslaap, als de dunne stoompluim die aangaf dat het water in de fluitketel kookte, niet verbergen.

Matt bewoog zijn bovenlichaam heen en weer om Addies hand af te schudden. ‘Het geeft niet. Ik heb een schoon uniformhemd op het bureau.’

Addie grijnsde naar Gabby. ‘Het is grappig; ik ben zó lang weg geweest, maar iedereen geeft me het gevoel hier weer welkom te zijn. Ze hebben me met open armen ontvangen, alsof ik geen dag weg ben geweest en er niks is gebeurd.’ Ze draaide zich om naar Matt en haar grijns werd breder. ‘Goed je weer te zien, Matt. Echt.’

Ze pakte haar tas van de kruk en liep weg, met haar zwarte beha duidelijk zichtbaar onder de doorschijnende blouse die ze boven haar strakke spijkerbroek droeg. Matt deed alsof hij haar niet nakeek, maar Gabby fronste haar wenkbrauwen. ‘Een zwangere vrouw hoort zich niet zo te kleden,’ zei ze.

Het was ongeveer een maand geleden geweest dat Addie die bom had laten vallen. Ze was nu twaalf weken onderweg en had nog niemand verteld wie de vader was. In een stadje zo klein als de Bend was dit nieuws waarover druk werd gespeculeerd. Addies en Matts gezamenlijke verleden was niet bepaald een geheim.

Matt haalde een biljet van twintig dollar uit zijn portefeuille en legde het op de bar. ‘Ik kan beter teruggaan naar het bureau. Ellie is patrouille aan het rijden en Sally is daar alleen.’

Gabby gaf geen antwoord. Ze staaarde naar de andere kant van het café en haar blozende gezicht was lijkleek geworden. De stemmen achter Matt verstomden en het tikken van het bestek op de borden hield op. Er werd naar adem gehapt en daarna werd het doodstil.

Matts hand ging automatisch naar zijn pistool en hij draaide zich om op zijn kruk.

In de deuropening van de Stairway, van achteren verlicht door de zon, stond een meisje van een jaar of zestien. Ze was spiernaakt, had geen vezel textiel aan haar lichaam. Haar lange, donkere haar viel over haar schouder en bedekte een deel van haar rechterborst. Haar blote voeten zaten vol opgedroogde modder.

3

MATT

Ze stond doodstil.

Niemand verroerde zich.

Gabby boog zich over de bar en pakte Matts hand vast.

Ergens aan een van de tafeltjes schraapte iemand zijn keel.

Maar niemand stond op om naar het meisje toe te gaan.

Matt ook niet, en dat zou hij zichzelf de rest van zijn leven blijven verwijten. Hij was niet iemand die verlamd van schrik raakte, was dat nooit geweest. Ook in zijn jonge jaren, toen hij American football speelde, op de eigen twintig-yardlijn stond en de reuzen van de tegenpartij op zich af zag stormen om hem plat te walsen, was hij niet verlamd van schrik geraakt. Hij had de bal afgepikt. Had een stap opzijgedaan. Had gereageerd, geanticipeerd en gehandeld, maar hij had nooit níets gedaan.

Ze zag er hemels uit.

Als een godin.

Jezus, ze leek verdorie wel een engel. Zo, hij had het gezegd.

Niet zomaar een engel maar een gevallen engel, en heel even was Matt er absoluut zeker van dat als ze zich zou omdraaien, hij ter hoogte van haar schouderbladen de uitsteeksels zou zien waaraan ooit haar vleugels vast hadden gezeten.

Matt wist best hoe ongeloofwaardig dit klonk, bovendien had hij sinds zijn kindertijd geen voet meer in een kerk gezet, maar het viel gewoon niet te ontkennen. En als hij om zich heen keek in het drukke café, zag hij dat hij niet de enige was die dit dacht. Hij zag zelfs dat Peggy Lockwood een kruisje sloeg, en zij ging wel degelijk naar de kerk. Minstens drie keer per week.

Matt herkende het meisje niet. Ze was niet van hier, en als ze een week-

endoerist was, dan was ze hier voor het eerst, want hij had haar nooit eerder gezien. Hij zou zich haar zeker herinnerd hebben.

Matt stond op van zijn kruk en zijn knieën knikten net zo erg als Bucks knieën hadden gedaan. In een fractie van een seconde maakte het zoemende geluid in zijn oren plaats voor een gevoel van heel hoge lucht- of waterdruk op zijn trommelveelies. Zijn huid begon te tintelen en al het gevoel verdween uit zijn vingertoppen, wat werd vergezeld door de speldeprikjes als teken van een slechte doorbloeding. In de tijd dat hij één enkele stap had gedaan, was de omgeving gekanteld en zelfs even uit het zicht verdwenen. Matt was niet de enige die dit voelde. De mensen om hem heen wreven over hun onderarmen en keken elkaar verbijsterd en angstig aan.

Links van Matt zei iemand met een kinderstem: ‘Ik ruik ozon. Ruiken jullie ook ozon?’ De stem klonk als die van Hershel Brown, maar tegelijkertijd ook niet, want Hershel Brown was een één meter negentig grote zwarte man van boven de vijftig, die meer dan honderddertig kilo woog. Als Hershel iets zei, klonk zijn stem niet kinderlijk maar trilden de ramen. Toen Matt naar hem keek, zag hij de angst in de ogen van de man en wist hij genoeg.

In de tussentijd had het meisje zich nog steeds niet bewogen. Naakt als op de dag dat ze was geboren stond ze in de deuropening van de Stairway, met haar hand op de deurknop en haar andere arm roerloos langs haar lichaam. Haar lippen gingen vaneen alsof ze iets wilde zeggen, maar er kwam geen geluid uit haar mond.

Matt riep zichzelf tot de orde.

Hij liep dwars door het vertrek naar de kapstok, waar hij zijn jack had opgehangen toen hij met Buck was binnengekomen. Hij trok het van de haak, met zo veel kracht dat de kapstok bijna omviel, liep naar het meisje toe en drapeerde het jack om haar schouders terwijl hij haar lichaam snel op zichtbare verwondingen – sneetjes, kneuzingen, schaafwonden – controleerde. Maar hij kon niets ontdekken, alleen dat ze in een soort shock leek te verkeren.

Met stuntelende vingers, die aanvoelden alsof ze zo dik als duimen waren, slaagde Matt er uiteindelijk in het lipje van de ritssluiting in de opening te schuiven en de rits tot aan haar hals dicht te trekken. Ze was niet zo groot, hooguit één meter vijfenvijftig, en de zoom van het jack reikte tot halverwege haar bovenbenen, zodat haar naaktheid in elk geval voor een deel aan het oog werd onttrokken.

‘Het komt allemaal goed,’ zei Matt zachtjes tegen haar, maar al terwijl hij het zei wist hij dat hij loog.

Ze deed een stap naar voren, zodat Matt de deur kon sluiten, wat hij deed nadat hij over haar schouder naar Main Street en het weideland daarachter had gekeken. De voeten van het meisje zaten tot aan de enkels onder de opgedroogde modder, hoewel het al bijna een week niet had geregend.

Matt zag een zwart ding dat als een raket uit de lucht op hen af schoot en tegen de ruit van de deur te pletter sloeg, dertig centimeter boven het hoofd van het meisje, met zo’n harde doffe klap dat hij een halve meter achteruitsprong. Het projectiel bleef even aan de andere kant van het glas plakken, gleed er toen af en bleef levenloos op de stoep liggen.

Een zwarte kraai.

De snavel was gebroken door de klap tegen de ruit. Een van de zwarte kraalogen hing een stukje naast de kop van de vogel, die glom alsof zijn veren met een laag olie waren bedekt.

Behoedzaam boog Matt zich naar de deur toen hij een tweede klap hoorde, nu tegen het grote raam bij de tafel waaraan meneer en mevrouw Tangway zaten. Een paar van de vrouwen gilden en ook enkele mannen slaakten een kreet toen een derde vogel zich tegen het raam te pletter vloog, en er daarna nog vele volgden.

4

LYNN TATUM

Lynn Tatum stond in haar overvolle thuishokantoor – voor de coronapandemie de extra slaapkamer – en staarde naar het briefje dat op haar computerbeeldscherm was geplakt.

Wist niet of je werkte vandaag. Wilde je niet wakker maken. Ben een kop koffie gaan drinken. Ben zo terug. De kinderen spelen in Gracies kamer.

J.

Ze keek op de klok aan de muur: kwart voor elf. Ze had zich verslapen en ja, het was de bedoeling dat ze vandaag werkte. Shit.

Als een zombie was ze uit bed gekomen. Ruw gewekt uit een redelijk plezierige droom over een vakantie naar Club Med op de Turks- en Caicos-eilanden van een eeuw geleden (voordat ze kinderen had gekregen), toen ze nog gelukkig was (voordat ze was getrouwd) en iets had wat op een vrouwenlichaam leek (voordat ze dagelijks dubbele macchiato's met extra karamel was gaan drinken). Ze was wakker geworden toen haar droomwereld kantelde en ze bijna uit bed was gevallen, en het had lang geduurd voordat ze wist waar ze was.

Nog half slapend plofte Lynn neer op een stoel en slaakte een kreet van schrik toen iets scherp zich in haar vlezige achterste boorde. Ze schoot overeind, keek naar de houten zitting en zag een van Oscars Matchbox-autootjes. Een zilverkleurige Aston Martin zonder motorkap en met een verbogen portier. Ze smeed het autootje naar de andere kant van de kamer, waar het tegen de muur sloeg en terecht kwam achter de witte archiefdozen die daar keurig naast elkaar waren neergezet. Het autootje had een deuk in de gipsplaten wand gemaakt. Het kon Lynn weinig schelen. Josh

mocht het op zijn klusjeslijst voor de zaterdag zetten, de lijst waaraan hij nog altijd moest beginnen.

Josh' bureau stond recht tegenover dat van Lynn en waar haar werkruimte er relatief netjes en leeg uitzag, afgezien van haar computer en een onderzetter voor haar koffiemok (omdat die kringen op haar werkblad achterliet), werd Josh' werkblad in beslag genomen door stapels boekhoudkundige handboeken, prints met de regels van de Belastingdienst, kantoorartikelen en god mocht weten wat hij nog meer nodig had voor zijn dagelijkse wanvertoning die een accountantskantoor moest voorstellen. Misschien moest ze een laken tussen hun bureaus ophangen om de kleine kamer in tweeën te delen. Als hint aan haar lieve Josh. Ja, misschien moest ze dat doen.

Verderop in de gang slaakte Gracie een kreet en lachte Oscar, wat werd gevolgd door gestommel. Lynn wist precies wat er gebeurde: ze hadden Gracies speelgoedkist omgekeerd en de inhoud op de vloer gestort. Net als hun vader hadden de twee het rommel maken tot een soort kunstvorm verheven.

Lynn kreunde en sloot haar ogen. Ze haalde diep adem en hield die enige tijd vast. Door de slaappil die ze de afgelopen nacht had ingenomen had ze spinnenwebben in haar hoofd, waardoor haar gedachten aan elkaar leken te plakken. Ze had geen zin om aan het werk te gaan, en al helemaal niet op zondag! Lynn had een gruwelijke hekel aan haar werk. Ze wilde weer naar bed, nog een paar uur slapen. Alleen vandaag wilde ze de rest van de ochtend voor zichzelf hebben. Josh mocht uitzoeken hoe ze aan het eind van de maand de hypotheek betaalden. En de andere vaste lasten. De boodschappen. De benzine voor de roestbak waarin hij haar liet rondrijden. Josh mocht voor de kinderen zorgen. Josh mocht...

Weer een dreun in Gracies kamer.

Ze leunde achterover, draaide haar hoofd om en riep: 'Wat zijn jullie daar aan het doen?'

Geen antwoord. Natuurlijk niet. Waarom zouden ze?

Lynn opende de middelste la van haar bureau, haalde de drie potjes met pillen eruit en zette ze naast elkaar op het werkblad. Ze draaide de doppen los, nam uit elk potje een pil en slikte ze zonder water door. De witte pil zou de laatste sufheid van de slaappil verdrijven en haar helpen zich te concentreren. De blauwe pil zou haar negatieve gedachten tot zwijgen brengen. En de gele pil... Ze wist niet helemaal zeker wat die deed, maar haar huisarts had haar die voorgeschreven en dat was voor haar goed ge-

noeg. Ze had behoefte aan een douche, maar daar had ze nu geen tijd voor.

Lynn legde de potjes weer in de la, leunde achterover op haar bureaustoel en sloot haar ogen.

Gracie slaakte een kreet, heel hoog, schrill en doordringend. Lynn had het gevoel alsof er een mes over haar ruggengraat werd gehaald. Maar ze deed haar ogen niet open. Wat ze daar ook aan het doen waren, dat mocht Josh oplossen.

Haar computer liet een *ping*-geluid horen en er verscheen een kader in het midden van het beeldscherm, precies onder de plek waar Josh zijn briefje had opgeplakt, alsof die hufter van een echtgenoot van haar expres voor de door haar meest gehate plek had gekozen. Misschien was dat wel zo. Als een opgestoken middelvinger voordat hij zich aan zijn verantwoordelijkheden van die ochtend had onttrokken. Ze geloofde geen seconde dat hij de deur uit was gegaan om een kop koffie te gaan drinken. Ze achtte het waarschijnlijker dat hij een bliksembezoekje bracht aan Nancy Buckley van twee straten verderop, om zijn hand op haar billen te leggen terwijl haar man aan het golfen was. Dat was tenminste de plek waar ze zijn auto had zien staan toen hij de laatste keer 'koffie ging drinken'.

Gracie en Oscar lachten weer. Lynn hoorde hun snelle voetjes in de gang en daarna op de trap. Ze zouden in Gracies kamer blijven, maar dat deden ze dus niet.

Nou, dat was haar probleem niet.

Josh mocht het uitzoeken.

Het was zijn taak om op de kinderen te letten als zij aan het werk was.

Haar computer liet weer een *ping* horen en er verscheen een nieuw bericht op het beeldscherm. Het geluid van de *ping* was bijna net zo indringend als Gracies schreeuw op de begane grond.

Ze trok het briefje van het beeldscherm.

In het kader op het scherm stond:

Lanford Incasso Service: 23 gesprekken in de wacht.

Log in om op deze bonuszondag extra geld te verdienen!

Ze kon het niet opbrengen. Nog niet. Niet totdat de pillen werkten. Waarom duurde dat zo lang? Omdat ze ze zonder water had ingenomen? Nee, dat kon het niet zijn. Misschien moest ze er nog een paar nemen? Ze had gisteravond twee slaappillen geslikt in plaats van één, misschien kwam het daardoor.

Weer bonzende voetstappen, alsof er twee kleine buffels de trap op stormden. Even later sloeg Gracies deur dicht. Wat werd gevolgd door geschreeuw. Gracie en Oscar probeerden allebei harder te schreeuwen dan de ander, waardoor ze geen van beiden verstaanbaar waren.

Lynn boog opzij, stak haar hand uit en gooide haar eigen deur dicht, waar ze onmiddellijk spijt van had. Alle rommel in de kamer leek nu een paar centimeter dichterbij te komen. Toen ze het huis pas hadden gekocht, hadden ze ontdekt dat er schimmel in de muren zat. Josh had haar verzekerd dat hij het probleem had opgelost, maar als dat zo was, waarom rook ze het dan?

Een nieuw bericht op haar beeldscherm:

Lanford Incasso Service: 29 gesprekken in de wacht.
Je mist geld! Verloren seconden = verloren kansen!

Oscar slaakte weer een kreet. Iets over de kleur rood.

Lynn kneep haar ogen dicht en drukte haar beide handen op haar oren.
Waarom werkten die verdomde pillen niet?
Ze rukte de la open en keek naar de potjes. Misschien nog een van elk?
Eentje maar.

5

MATT

Matt trok het meisje verder naar binnen toen meer dan tien kraaien als projectielen op de ramen en de deur aan Main Street af schoten.

Ze vlogen dicht naast elkaar en kwamen vanuit de bergen. Ze krijsten schrill en dreigend voordat ze hun snavels braken tegen het hout en de ruiten. De hemel werd steeds donkerder toen de tien er honderden werden en ze als een zwarte wolk het licht van de zon blokkeerden. Matt meende achter in zijn hoofd een stemmetje te horen dat ‘dood, dood, dood’ fluisterde, almaar weer, terwijl de vogels zich tegen het grote raam stortten. In het midden zat al een spinnenweb van barsten. Het leek alsof ze het vooral op die plek hadden gemunt, alsof ze...

‘Iedereen weg bij de ramen!’

Een deel van de klanten zat als verlamd op hun stoel terwijl anderen beschutting zochten onder hun tafel en hun kinderen met zich meetrokken.

Het leek onmogelijk dat de kraaien het juist op hen hadden gemunt, maar toch zag het er zo uit. Als kleine raketten schoten ze vanuit de hemel omlaag. Als dikke zwarte regendruppels sloegen ze tegen de ruiten, stuitten terug en vielen op de stoepen. In heel Main Street. Op de meent aan de overkant. Het dak van de houten muziektent, amper zestig meter verderop, was zwart van de kraaien. Diverse autoalarmen gingen af. In het leren dak van een Audi A5 convertible werden gaten gepikt en even later was het dak helemaal verdwenen.

Gabby was naast Matt komen staan, greep zijn arm vast en riep: ‘Waar zijn alle mensen naartoe gevlucht?’

Matt had gezien dat sommige mensen snel in hun auto waren gestapt. Anderen waren eronder gekropen. Of ze waren naar de winkels aan Main